

„Misschien. Ja — je moet het zelf weten natuurlijk. Hou je van jubelen?”

„Dat is hier nu niet de vraag.”

„O niet?” Ze voelde zich heelemaal overwonnen door hem. Hij wist wel dat zijn vader toch eigenlijk zoo erg bemind niet was, wat moesten ze dan nu doen alsof —

„Jij hoeft niet mee te doen,” zei ze nog.

„Nee, dat zou ook heelemaal niet te pas komen, hè? Wij vieren het dan in den familiekring — door liefde gevormd en in liefde besloten — zooals onze dominee laatst zei.”

„Nou, denk er nog eens over.”

„Gaarne,” zei hij ernstig, en, haar zwijgend groetend, liep hij vlug door. — Ze hoorde nog even zijn stap, regelmatig als van een man.

Onwillig slenterde ze terug. Hemel, nu had ze zich blij gemaakt om Emmy, en om dat plan. Het prinsesje — en even deinde het glimlachende geluk weer aan — maar och, het prinsesje zou nooit voor haar wezen. Emmy had een moeder, en eenige zusters, dan kwam een vriendin toch altijd achterna sleepen. Als een nachtmerrie voelde ze het: allen liepen achter Emmy aan, en zij wilde harder loopen, hen voorbij. Hollen, draven wilde ze, zooals ze als kind gehold had, — maar ze kon niet. Haar beenen waren heel loom, en zwaar, — onoverwinnelijk. Ze strompelde nauwelijks voort en dacht bij iederen stap te zullen ineenzakken. — En dan dat belachelijke plan. Ze wilde er niet meer aan denken, — nooit kon blijdschap ook duren. Maar dien avond nog zou ze aan Hans schrijven.

Toen ze thuis kwam, hoorde ze dat Cato van Tricht ziek was. 's Avonds ging ze er dadelijk heen, met een schouderophalen bedenkend dat nu de brief aan Hans niet geschreven zou worden. Maar het was een klein geluk, iets te moeten laten wachten. In het nog ijle donker van de voorjaarsavond liep ze, en bepeinsde haar wisselende stemmingen. Het was niet goed geweest, zich zoo te laten beïnvloeden door Joop. Joop had veel aantrekkelijks voor haar — alleen door zijn uiterlijk; — of — maar het innerlijk was niet te scheiden van het uiter-

lijk. In het uiterlijk zag je het innerlijk-zijn, voor een klein deel; de rest vermoedde je, en maakte er een goed geheel van. Joop leek op zijn vader toch. Maar 't was of zijn vader los liet en zwierig schetterend uitstrooide, wat hij, zorgvuldig glad bijeengestreeken, verborg en zelden toonde. Toch voelde ze haar liefde en eerbied voor dominee terugkeeren. Ze zag, hier en overal, de rondfladderende veertjes van zijn ziel, maar bedacht niet, dat de vogel zelf kaal is, die zich plukt uit ijdele oppervlakkigheid, denkend zoo al zijn schoonheid te geven aan allen. Ze zou haar plan toch wel stilletjes uitwerken — ze hield van dominee Waag, zoolang ze niet aan zijn zoon dacht. — Cato van Tricht ziek — gelukkig dat ze het nu wist. Half droomend liep ze en dacht aan Cato, of die weer zoo'n belangstelling voor Hans zou hebben. Hans — kon ze maar besluiten, gebeurde er maar iets waardoor ze weg moest, maar wat zou er kunnen gebeuren, hier? Ze verlangde ook niet, weg te komen. Was Hans zooveel gelukkiger en beter dan zij? Ja, Hans was wel een groter mensch, maar Emmy dan? was die niet groot, groter dan Hans, en ze leefde toch in de kleine stad? Even deed het haar pijn te denken aan Hans — en aan Emmy. Hans, met haar dikke werkhandsjes en haar rond, rood gezichtje; Emmy — het prinsesje. — Maar het leek niet eerlijk, hen in één adem te noemen; ze voelde een groote verteederling voor Hans, als moest ze haar beschermen. Zoo liep ze door den frisschen, stillen voorjaarsavond, waarin het duister hing als een onbestendige, doorzichtige wolk.

Henri van Tricht ontving haar.

„Gaat u maar bij mijn vrouw, ze ligt in bed.”

„Kom ik niet ongelegen?”

„Ik hield haar wat gezelschap; nu kunt u het even doen, hè?” Wat was hij voorkomend; ze stapte blij naar binnen.

„Zie je,” zei Cato, toen Lize een stoel had genomen naast het bed „ik vind het wel eens heerlijk, ziek te zijn. Ik heb het gevoel dat ik uitrust, en Henri laat uitrusten.”